

اعلامیه مطبوعاتی

قلب شهر الخلیل و مسجد ابراهیمی، با همان گام‌هایی یهودی‌سازی می‌شوند که مسجد الاقصی یهودی‌سازی شد!

(ترجمه)

پس از آن‌که رژیم یهود صلاحیت اداره مسجد ابراهیمی را از شهرداری الخلیل گرفته و به «شورای دینی یهودی در کریات أربع» سپرد و پس از رد اعتراض رسمی شهرداری الخلیل بر این تصمیم و همچنان پس از تصمیم تبدیل کردن صحن داخلی مسجد ابراهیمی به «ساحه عمومی» و در کنار آن فعالیت گسترده جمعیت‌های یهودی برای خریداری منازل در شهر الخلیل، امروز قلب الخلیل – که مسجد ابراهیمی در مرکز آن قرار دارد – به‌گونه آشکار و در برابر چشم جهانیان و امت اسلامی، درست همانند مسرای پیامبر صلی الله علیه وسلم و پیرامون آن، با سرعت در حال یهودی‌سازی است.

بعد از توافق‌نامه اوسلو و به‌ویژه پس از قتل عام سال ۱۹۹۴ م، رژیم یهود مسجد ابراهیمی را عملاً در کنترل خود گرفت. پس از آن، «کمیتة شمغار» تشکیل شد و مسجد را میان مسلمانان و یهودیان غاصب تقسیم نمود: یک‌سوم برای مسلمانان و دوسوم برای یهود؛ جایزه‌ای که رژیم به عاملان همان فاجعه خونین داد! سپس در سال ۱۹۹۷، سازمان آزادی‌بخش فلسطین «پروتکل الخلیل» را – که پیوست توافق‌نامه خیانت‌بار اوسلو بود – امضا کرد؛ پروتکلی که شهر را به دو بخش H1 و H2 تقسیم کرد و این تقسیم‌بندی زمینه سیطره یهود بر بخش جنوبی الخلیل، شهر کهنه و از جمله بر مسجد ابراهیمی را فراهم ساخت.

عجیب است که پروتکل نحس الخلیل – که حاکمیت را بر قلب شهر و مسجد به اشغال‌گران سپرد – مورد حمله قرار نمی‌گیرد و نادیده گرفته می‌شود، اما حملات و تهاجم فقط متوجه محاکم رژیم اشغال‌گر است؛ محاکمی که از آن‌ها گویا «عدالت» خواسته می‌شود! یا به سازمان ملل؛ نهادی که تمام جنایت‌های این رژیم را نادیده گرفت و تنها گاهی «ابراز نگرانی» کرد! در نهایت شورای امنیت آن با قیمومیت امریکا برای غزه و دادن صلاحیت مطلق به یهود برای انجام هر کاری که می‌خواهند، بیرون آمد.

بلی، عجیب‌تر این‌که نهادها و سازمان‌ها از خود جلاد می‌خواهند که حق ما را بدهد، مساجد ما را برگرداند و مقدسات ما را حفاظت کند! اما فریاد نمی‌کشند بر سر کسانی که اوسلو و پس از آن پروتکل الخلیل را امضا کردند؛ همان ریشه بایلی که از دل آن، تمام این مصیبت‌ها بر زمین فلسطین و مقدسات مسلمانان ریخت. کم‌ترین کار – هرچند هرگز جبران خیانت واگذاری زمین فلسطین و دست برداشتن از مقدسات مسلمانان نمی‌شود – این است که اعلام شود این «ننگ اوسلو» با تمام پیامدهایش مردود است و از هر آنچه بر اساس آن ساخته شده بی‌زاری جسته شود؛ توافق‌هایی که بخش اعظم سرزمین مبارک فلسطین را واگذار کرده و رژیم اشغال‌گر از آن برای مشروعیت‌بخشی به خود استفاده می‌کند و هرگاه با برنامه‌هایش ناسازگار باشد، آن را زیر پا می‌گذارد.

ای مسلمانان! امروز مسجد ابراهیمی عملاً به کنیسه یهودی تبدیل شده و یهودیان در آن مناسک باطل خویش را برگزار می‌کنند. ایستادگی در برابر این تعدیات، فقط با دعوت مردم به نماز خواندن در آن خلاصه نمی‌شود، بلکه باید در برابر جرایم تشکیلات خودگردان – در رأس آن جرم اوسلو – اعتراض شود و لغو کامل آن و تمام ضمایمش مطالبه گردد. باید مسأله دوباره به اصل‌اش برگردد: این‌که سرزمین فلسطین سرزمین اشغالی است و رژیم یهود هیچ مشروعیتی بر آن ندارد، و بر امت اسلامی است که از مقدساتش دفاع کند.

مسجد ابراهیمی همانند مسجد الاقصی از مقدسات اسلامی است؛ نه «میراث فلسطینی»، بلکه میراث امت محمد صلی الله علیه وسلم. این امت صاحب قضیه است و باید روی به سوی دعوت درست بردارد و برای انجام تکلیف خود برخیزد؛ نه نهادهای بین‌المللی که خود مؤسس رژیم یهود بوده‌اند و قرن‌ها جرایم آن را پوشانده‌اند و نه محاکم همین رژیم اشغال‌گر.

هرگونه اندیشیدن به حل قضیه فلسطین بیرون از چارچوب اسلام و بدون دست امت اسلامی، چیزی جز بر باد دادن قضیه، مشروعیت‌بخشی به غاصب و خیانت آشکار نیست؛ خیانتی که صاحبش را به ننگ ابدی در دنیا و عذاب در آخرت می‌کشانند. تمام اقداماتی که یهود انجام می‌دهد – ولو جهان بر آن مهر تأیید بزند – تنها به این دلیل اثر پیدا کرده که امت و لشکرهاش در ادای مکلفیت نسبت به مسجد الاقصی، مسجد ابراهیمی و تمام سرزمین مبارک تأخیر کرده‌اند و در دفاع از

ناموس و خون اهل آن به کندی افتاده‌اند. اما به خواست الله سبحانه و تعالی این تأخیر طولانی نخواهد شد. بلکه امروز نشانه‌های بیداری دیده می‌شود و امت هر روز انگیزه بیشتری برای حرکت به سوی فلسطین پیدا می‌کند؛ زیرا می‌بیند یهود هر روز گستاخ‌تر می‌شود.

به زودی – إن شاء الله – خروش امت علیه کسانی که خیانت ورزیدند و او را تنها گذاشتند، برخواید خاست؛ خروشی که ریشه این رژیم و آثارش را برخواید کند و مساجد و سرزمین‌ها را از پلیدی‌اش پاک خواهد کرد و امت را از ناپاکی خائنان خواهد شست. چنان‌که الله سبحانه و تعالی می‌فرماید:

﴿وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ مَنَعَ مَسَاجِدَ اللَّهِ أَنْ يُذَكَّرَ فِيهَا اسْمُهُ وَسَعَىٰ فِي خَرَابِهَا ۚ أُولَٰئِكَ مَا كَانَ لَهُمْ أَنْ يَدْخُلُوهَا إِلَّا خَائِفِينَ لَهُمْ فِي الدُّنْيَا جِزْيٌ وَلَهُمْ فِي الْآخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ﴾ [بقره: 114]

ترجمه: و چه کسی ستم‌کارتر از آنان است که مردم را از یاد نام الله در مسجدهایش باز می‌دارند و در ویران ساختن آن (مساجد) می‌کوشند؟ آنان سزاوار نبودند جز با ترس وارد این مساجد شوند؛ برای ایشان در دنیا رسوایی است و در آخرت عذاب بزرگ.

دفتر مطبوعاتی حزب التحریر – سرزمین مبارکه (فلسطین)